

خارج شدن از قانون کار و قانون اساسی موهبتی برای سرمایه‌داری دلالی و مصیبتی بزرگ برای کارگرانی است که در مناطق آزاد مشغول به کارند.

اعتیاد، دودمان پروژه‌های‌ها را بر باد می‌دهد؛

ناصر آفاجری در انتقاد از وضعیت اشتغال در مناطق آزاد و ویژه اقتصادی گفت: کارگران در این مناطق در بدترین شکل ممکن و بیرون از چتر حمایتی قانون کار، مشغول به کارند.

به گزارش اسپادانا خبر، ناصر آفاجری (فعال کارگری پروژه‌های جنوب) در ارتباط با وضعیت اشتغال در مناطق آزاد و ویژه اقتصادی گفت: خارج شدن از شمول قانون کار و قانون اساسی، موهبتی برای سرمایه‌داری دلالی و مصیبتی بزرگ برای کارگرانی است که در مناطق آزاد و در شرکت‌های پروژه‌های مشغول به کارند.

استخدام در شرکت‌های دست اول، نصیب خودی‌هاست

وی افزود: در حال حاضر گزینه استخدام با حداقل حقوق برای خیل بیکاران در ایران، که به یک جبر غیر قابل اجتناب بدل شده است، کار در پروژه‌های تولید صنایع سنگین در مناطق آزاد تجاری - صنعتی است که این مناطق از شمول قانون کار خارج شده‌اند. در این مناطق هم، استخدام در شرکت‌های دست اول و بزرگ سهم خودی‌ها و از ما بهتران است.

این فعال کارگری ادامه داد: در شرکت‌های دست دوم و سوم و بیشتر، کار، به صورت اردوگاه اجباری کاربردی می‌شود، که با قانون کار و ضمانت‌های اجرایی نشده قانون اساسی در تضاد آشفتگی نا پذیر است.

دوازده ساعت کار روزانه و احتمال افزایش تا شانزده ساعت

آفاجری در تشریح برخی از شرایطی که او اردوگاه کار اجباری می‌داند، گفت: کار در مناطق آزاد تجاری - صنعتی دارای ویژگی یک اردوگاه کار برده داری است؛ ساعات کار بدون استراحت با ساعات عبور و مرور از خوابگاه‌ها تا به محل کار، حداقل روزانه 12 است که با زمان اضافه کاری، ساعت کار روزانه تا 16 ساعت و بیشتر هم ادامه می‌یابد.

وی ادامه داد: کارگران 24 ساعته در اختیار کارگاه و کارفرما هستند. آنها در خوابگاه‌هایی زندگی می‌کنند که از حداقل‌های یک زندگی برخوردار نیستند، البته جز در شرکت‌های دست اول که ویژه افرادی خاص است.

هیچ نسخه‌ای از قرارداد را به کارگر نمی‌دهند

آفاجری در ادامه به وضعیت نامطلوب قراردادهای شغلی در این مناطق پرداخت و گفت: قراردادهای کار باید به صورت سفید، امضاء گردد و یا قراردادهایی با این مضمون که کارگر تعهد می‌دهد که حق مطالبه، عیدی پاداش و سنوات و بازنشستگی را ندارد؛ در ضمن هیچ نسخه‌ای از قرارداد را هم در اختیار کارگر قرار نمی‌دهند.

وی ادامه داد: کار در یک ماه به مدت 24 روز ادامه دارد که طی این زمان کارگر از تعطیلات قانونی نمی‌تواند استفاده کند و روز جمعه‌ها اگر اضافه کاری اعلام نشده باشد با 6 ساعت کار، نصفه روز کار باید انجام دهد. کارگر پس از 24 روز کار، اگر کارفرما اجازه دهد می‌تواند به مدت 6 روز به مرخصی برود. اگر کار پروژه از زمان‌بندی پذیرفته شده عقب مانده باشد، این

اجازه صادر نمی شود. بدین دلیل برخی از کارگران مجبور می شوند سه ماه متوالی کار کنند و بعد از آن، از 6 روز مرخصی استفاده کنند. هزینه ایاب وذهاب به عهده ی کارگران است و چون طبق معمول کارگران پروژه ای چند ماه حقوق معوق دارند، کارگر حتی اگر مرخصی اش را به او بدهند، قادر به استفاده کردن از آن نیست، چون پولی برای سفر و خانواده اش ندارد.

مرخصی کارگر در مسیر رفت و برگشت هدر می شود

آفاجری ادامه داد: به رغم همه این مشکلات، در صورتی که امکان مرخصی رفتن برای کارگر فراهم شود؛ از بندر عباس یا عسلویه یا خوزستان به تهران یا خراسان یا آذربایجان و کردستان کارگر بایستی بیش از 20 ساعت از زمان مرخصی اش را در اتوبوس در رفت، و همین مدت زمان را در برگشت از دست بدهد؛ در عمل او تنها 4 روز می تواند در کنار خانواده اش باشد. این 4 روز هم آن قدر خسته و فرسوده است که بیشتر در خواب می گذرد.

اعتیاد، دودمان پروژه های ها را بر باد می دهد

وی با بیان این که این شرایط غیر انسانی باعث شده بیشترین آمار طلاق در میان خانواده های کارگران قرارداد موقت یا پروژه ای وجود داشته باشد؛ گفت: همین طور بیشترین آمار اعتیاد در میان این کارگران است.

آفاجری افزود: در عسلویه نرخ یک کیلو میوه چند برابر یک واحد مواد مخدر است و این دردی است که دودمان کارگران را بر باد می دهد.

منبع/ ایلنا

برچسب ها: [حقوق کارگران](#) [1]